

תת"ע 14549/05/22 - מדינת ישראל נגד טימור בן אבו

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 14549-05-22 מדינת ישראל נ' בן אבו

בפני כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מאשימה מדינת ישראל
נגד טימור בן אבו
נאשמים

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שנית בעדר הנאשם. הנאשם זומן למשפטו כדין באופן בו זומן למשפטו נשלח לכתובתו באמצעות דואר רשום ווחר חתום על ידי מי שגרה עם הנמען (אישה העונה לשם קրן).

על עניינו חלה הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

בית המשפט העליון קבע הלכה ברורה ביחס לכללים להם ידרש בית המשפט בבקשת ל לבטל פסק דין שנית בעדר נאשם (ראה ההלכה בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם - להלן "פרשת מנחם").

בפרשת מנחם הפנה בית המשפט העליון להלכה ותיקה אחרת שהתקבלה בראע"פ 9142/01 איטליה נגד מדינת ישראל שם נקבע כי כדי שיבוטל פסק דין הנובע ממשפט אלו לא התיציב הנאשם שזומן כדין יהיה על המבוקש להראות טעם ממשי אשר מנע ממנו את יכולת התיציב או להגיש בקשה דחיה מנומקת מבעוד מועד לחילוף עליו להראות כי נגרם לו עיוות דין כתוצאה מהחלטת בית המשפט.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמןון סאלם (פורסם בנובו, 25.03.2018) נקבע על ידי בית המשפט העליון רק לאחרונה:

"לאור חזקת המסירה המועוגנת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, עומדת משוכה גבואה למדוי בפני הטוען לקיום עילה זו. מהפסיקת נלמדים הכללים הבאים: כאשר דו"ח העבירה, הזמננה לדין, או כתוב האישום נשלחים לדואר רשום לכתובות של המבוקש משרד הפנים, לא תעמוד לו, כלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התיציבות, גם אם עבר למקום מגוריים אחר מבלי שינוי את כתובתו משרד הפנים; מסירת החזימון לאדם בוגר בכתובות הרשומה של המבוקש מהוות מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי ואין להעלותן בעלמא; כלל, טענות

בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התיעצבות, הגם שבמקרים מתאימים ניתן לטען לקיומו של חשש לעיוות דין; טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהיא בחו"ל, שהיא מושחתת במקום אחר בארץ, אשפוז בביתחולים וכיו"ב, יש לתמוך במסמכים; אשר לעילת הביטול של פסק דין שניית בהיעדר מחמת עיוות דין, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאלי ממש לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדיון בעילה זו ולתמוך אותם במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאלי של ממש לשינוי התוצאה. כאשר הורם הנטול הראשווי לקיומו של חשש לעיוות דין שנגרם לבקשתו, ישקול בימ"ש אם לקיים דין בנסיבות הצדדים כדי לבחון את תקפות הטענה או להחליט, גם מבלי לקיים דין, על ביטול פסק הדיון וניהול המשפט מראשיתו".

במקרה שבפני המבוקש לא העלה כל נימוק ממשי המצדיק את אי התיעצבותו למשפט.

הסבירו של המבוקש לאי התיעצבותו אינם מצדיקים את ביטול ההליך שהתקיים בהתאם לחוק בהעדרו, שכן זימון דין נמסר בבתו של המבוקש, ולא ניתן כל נימוק מצדיו המצדיק את אי התיעצבותו למשפטו.

גם ביחס לעבירה עצמה, למעט הכחשה לשימוש או החזקה של טלפון במהלך הנהיגה, לא הציג המבוקש כל ראייה ממשית המראה כי העבירה המופיעה בכתב האישום לא בוצעה על ידו.

לא מצאתי כל עיוות דין ביחס להרשותה או ביחס לעונש אשר נגזר על המבוקש אל מול חומרת העבירה שיוחסה לו (על המבוקש נגזר עונש המנimum הקבוע בחוק).

בנסיבות המתוארות לעיל, אני מחייב לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ח' שבט תשפ"ג, 30 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.